

Samo Pust se ni smejal.

»Povej mi, o kralj,« je izpregovoril, »kaj mi je storiti. V dvomih sem, na razpotju. Ali naj hodim s krinko na obrazu, ali brez nje, ali naj ostanem tu, ali naj zbežim odtod?«

Kralj in vsi drugi so imeli te Pustove besede seveda za golo šalo in veselost je še narástla.

»Tvoj pusti obraz mi že preseda, norček,« je med smehom vzkliknil kralj Kurent. »Boljše je, da zbijaš šale s krinko na obrazu, he-he-he!«

»Dobro, kralj, pa naj bo po tvojem,« se je odrezal Pust, si spet nadel krinko in stopil pred zrcalo. Zdaj, ko je samega sebe videl v zrcalu, svojo sloko postavo, oblečeno v pisane cape, in svoj smešen, zakrinkan obraz, se je nenadno pričel — smejati.

Prišel je tisti trenutek, Pustov meh za smeh je počil in smeh je planil na dan.

Vsa prostrana dvorana je odmevala od smeha in krohota, kralj, ministri in ves dvor so se od smeha valjali po tleh.

Pust se je smejal, smejal, od bučnega smeha so ga prijemali krči, smejanja ni hotelo biti ne konca ne kraja. Smejalo se je toliko časa, da je od smeha — umrl.

»Vidite,« se je obrnil kralj proti svojim ministrom, »naš norček Pust je pa vendarle imel prav, ko je dejal, da na razpotju ne ve, ali naj ostane, ali naj gre odtod. Zdaj je pa res odšel.«

Ko so mrtvemu Pustu sneli krinko, je bil njegov obraz prav tako resen kakor včasih.

Nataknili so mu torej krinko nazaj in ga tretji dan slovesno pokopali.

Vsako obletnico Pustove smrti so v deželi kralja Kurenta slovesno proslavili z veselnicami, maškaradami in raznimi norčijami.

Lepa Maska je postala Kurentova žena in oba sta se večkrat prav po pustno našemila.

Ta navada je kmalu zajela ves svet. Še dandanes nore ljudje v pustnem času in si nadevajo krinke, da bi zakrili žalostne, od skrbi razorane obraze in bi vsaj za nekaj ur pozabili težave življenja.

Odkod imajo cvetice svoja imena?

Anemona ali po naše veternica ima svoje ime iz grščine: anemos pomeni veter, zato ji pravimo tudi mi veternica. Gotovo jo vsi poznate, saj je ena prvih pomladnih cvetk. — Begonija, ki je doma v tropičnih krajih, je dobila svoje ime po guvernerju San Dominga Begonu, ki je živel tu v začetku 18. stoletja. — Dalija ali georgina se imenuje po švedskem botaniku (rastlino-slovcu) Dahlu. — Fuksija, katere domovina sta Južna Amerika in Nova Zelandija, ima svoje ime v spomin na velikega bavorskega botanika Leonharda Fuchsa, enega od »očetov botanike«, ki je živel od l. 1501—1566. — Hortensia, žena znamenitega francoskega urarja Lepautea, je dala ime hortenziji, grmičasti rastlini iz Vzhodne Azije. — Ime hijacinta (iz vrste lilij;

cvete že pozimi v vodi) pride iz grščine, grški »jakintos« pomeni našo domačo peruniko. — Lavendel (slovensko: sivka) ima svoje ime iz latinščine. Lavare se pravi umivati se. Iz nje izdelujejo razne dišave in vode za umivanje. — Po francoskem zdravniku in botaniku Magnolu, ki je prvi prišel na misel, razdeliti rastline v posamezne družine (živel je od l. 1638.—1715.), je dobila svoje ime magnolija, okrasno drevesce iz Vzhodne Azije in Amerike, katerega cvetje se pokaže že v zgodnji pomladi še pred listjem. — Petunija iz Južne Amerike je dolžna za svoje ime podobnosti s tobakovo rastlino (petun je braziljansko ime za tobak). — Nagelj pride iz nemške besede Nagel, kar pomeni žebelj, zato pravimo tudi mi nageljnu klinček. — Rožmarin je latinskega izvora in pomeni dobesedno: rosa ob morju. Kajti rožmarinova domovina je ob morju, toda pozabili so to in so spravili ime v zvezo z rožo in Marijo. Zaradi te pogrške so tudi Angleži dali rožmarinu ime: rosemary. — Cinja nosi ime nemškega botanika Zinna.